

Länsstyrelsen
GOTLANDS LÄN

Bevarandeplan för Natura 2000-området

SE0340126 Bergbetningen

Natura 2000

Natura 2000 är ett ekologiskt nätverk av värdefulla naturområden inom EU. Utpekande av Natura 2000 -områden bygger på krav som finns i EU:s fågeldirektiv och art- och habitatdirektiv. Syftet är att hejda utrotning av vilda djur och växter och att hindra att deras livsmiljöer förstörs. Alla medlemsländer ska peka ut områden dels för fåglar som anges i EU:s fågeldirektiv, dels för naturtyper och arter som anges i art- och habitatdirektivet. Genom utpekandet åtar sig länderna att de utpekade värdena i områdena ska bevaras långsiktigt. Natura 2000-nätverket är en av hörnstenarna i EU:s arbete för att bevara biologisk mångfald. I fågeldirektivet och habitatdirektivet listas 170 naturtyper och sammanlagt cirka 900 växt- och djurarter som särskilt värdefulla. 90 av naturtyperna och drygt 100 av djur- och växtarterna i habitatdirektivets bilaga 1 och 2 finns i Sverige. Därtill häckar regelbundet cirka 60 av fågeldirektivets fåglar i vårt land.

Bevarandeplaner

För varje Natura 2000-område ska Länsstyrelsen ta fram en beskrivning. Detta ska göras i särskilda bevarandeplaner eller i en skötselplan om området även är naturreservat. I planen ska det finnas en beskrivning av området med bevarandesyfte, bevarandemål och beskrivningar av de naturtyper och arter som ska bevaras och bidra till gynnsam bevarandestatus. Hot mot Natura 2000-områdets arter och naturtyper, och behov av bevarandeåtgärder, t ex skydd eller skötsel, ska beskrivas. Informationen ska underlätta förvaltningen av området och tillståndsprövningar enligt miljöbalken.

Bevarandeplanen ska fastställas av Länsstyrelsen, som även är ytterst ansvarig för att målsättningen med området uppfylls. Bevarandeplanen ska revideras när ny kunskap tillkommer eller när förutsättningar för området ändras. Den ska tas fram och hållas aktuell i dialog med berörda intressenter, och det är värdefullt om den som har ny information kontaktar Länsstyrelsen. Bevarandeplanen är inte ett juridiskt bindande dokument. För formell reglering av skydd eller skötsel kan andra beslut behövas, t ex skyddsbeslut för naturreservat. Föreskrifter enligt eventuella skyddsbeslut gäller parallellt med den tillståndsplikt som gäller inom Natura 2000.

I bevarandeplanen redovisas gränser, naturtyper och arter enligt bästa tillgängliga kunskap. I de fall där ny kunskap har tillkommit, har Länsstyrelsen för avsikt att föreslå dessa ändringar till regeringen när nästa tillfälle ges. Vid förvaltning och tillståndsprövning utgår man från i verkligheten förekommande naturtyper, varför det är nödvändigt att bevarandeplanen redovisar dessa, även om de inte har hunnit beslutas av regeringen.

Tillståndsplikt och samråd

För att inte skada naturvärden krävs tillstånd för verksamheter eller åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område. Det kan även gälla åtgärder utanför Natura 2000-området, om de kan påverka miljön i området. Detta regleras i miljöbalken (7 kap. 27-29§§). Då det kan vara svårt att avgöra vilka åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka naturvärden behöver man samråda med Länsstyrelsen före genomförandet.

Vid skogsbruksåtgärder hålls samråd med Skogsstyrelsen.

Mer information finns hos Länsstyrelsen, läs på webben eller kontakta en handläggare.

Begreppsförklaringar Natura 2000

SPA - Område som genom regeringsbeslut klassificerats som särskilt skyddsområde i enlighet med EU:s fågeldirektiv (2009/147/EEG).

pSCI - Område som är föreslaget av regeringen, men ännu ej antaget av EU-kommissionen.

SCI - Område som, i den biogeografiska regionen eller de biogeografiska regionerna det tillhör, väsentligt bidrar till att bibehålla eller återställa en gynnsam bevarandestatus hos någon av livsmiljöerna i bilaga 1 i art- och habitatdirektivet eller någon av arterna i bilaga 2 i samma direktiv. Områden som kan bidra till att nätverket Natura 2000 blir sammanhängande och som väsentligt bidrar till bibehållandet av den biologiska mångfalden inom den biogeografiska regionen eller de biogeografiska regioner (kontinental, boreal, alpin, marin östersjön och marin atlantisk) som avses.

SAC – Område av gemenskapsintresse (SCI) som av regeringen med stöd av MB (Miljöbalken) 7 kap. 28 § förklarats som särskilt bevarandeområde.

Gynnsamt bevarandetillstånd

En arts bevarandestatus anses gynnsam när:

- populationsutvecklingen visar att arten på lång sikt kommer att förbli en del av sin livsmiljö
- dess naturliga utbredningsområde inte minskar och sannolikt inte heller kommer att minska
- tillräckligt mycket livsmiljö finns för att arten ska bibehållas på lång sikt.

En naturtyps bevarandestatus anses gynnsam när:

- dess naturliga utbredningsområde och de ytor den täcker är stabila eller ökande
- de strukturer och funktioner som krävs för att livsmiljön ska bibehållas finns kvar under överskådlig framtid
- bevarandestatusen hos dess typiska arter är gynnsam.

Bevarandeplan för Natura 2000-området SE0340126 Bergbetningen

Kommun:

Områdets totala areal: 6,4 ha

Bevarandeplanen uppdaterad av Länsstyrelsen:

Bevarandeplanen fastställd av Länsstyrelsen: 2016-12-21

Markägareförhållanden:

statliga

Regeringsbeslut, historik:

SPA: Nej, pSCI: 2000-07-01, SCI: 2005-01-01, SAC: 2011-03-01, regeringsbeslut
M2010/4648/Nm

Naturtyper och arter som ska bevaras i området:

Naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet samt fågeldirektivet:

8210 - Kalkbranter

9010 - Taiga

Bevarandesyfte

Det överordnade bevarandesyftet för Natura 2000-nätverket är att bidra till bevarandet av biologisk mångfald genom att bibehålla eller återskapa gynnsam bevarandestatus för de naturtyper och arter som omfattas av EUs fågeldirektiv eller art- och habitatdirektiv. För det enskilda Natura 2000-området är det överordnade syftet att bevara eller återställa ett gynnsamt tillstånd för de naturtyper eller arter som utgjort grund för utpekandet av området.

---Prioriterade bevarandevärden---

Inom Natura 2000-området Bergbetningen är de prioriterade bevarandevärdena områdets Kalkbranter (8210) och Taiga (9010).

Det är prioriterat att bevara en geologiskt värdefull del av kustklinten norr om Visby. Det är prioriterat att bevara den flora och fauna som är typisk för de ovan nämnda naturtyperna.

---Motivering---

Klinten och rasbranten nedanför har beömts vara av allra högsta värde ur geologisk synpunkt. Både alvarmarken uppe på klinten, rasbranterna och tallskogen nedanför branten har höga bevarandevärden. Tallskogen har många åldriga träd och hyser ett av gotlands finaste bestånd av

murgröna.

---Prioriterade åtgärder---

Fri utveckling rekommenderas i området. Vid ogynnsam täckningsgrad av igenväxningsvegetation uppe på klinten eller i mycket täta delar av skogen nedanför branten kan försiktig manuell underhållsröjning övervägas.

Beskrivning av området

Bergbetningen ligger cirka 2 kilometer norr om Visby innerstad, och utgör en del av den långa och mäktiga kustklint som sträcker sig längs stora delar av Gotlands nordvästra kust. Vid Bergbetningen är klinten cirka 10 meter hög och ligger på en höjd av 35 meter över havet. En naturstig leder genom området både på och nedanför klinten.

Ovanpå klinten är marken mager och av alvartyp. Här går kalkberggrunden i dagen eller täcks av ett tunt jordtäckte bestående av vittringsgrus. Kalkberggrunden kännetecknas av ett högt pH-värde som gör att vissa näringsämnen blir svårslösliga och därmed svåra för växterna att ta upp. På grund av detta är produktionen av biomassa låg. Träd- och buskskiktet domineras här av lågvuxen, gles tallskog och en, men det finns också oxel, slån och nypon. Växterna i fältskiktet är anpassade till den torra och magra miljön och den starka solinstrålningen. Här finner man exempelvis ängshavre, fårsvingel, blodnäva, svartkämpar, backtimjan, backglim, vit fetknopp, akleja, spåtistel, liten blåklocka, fältmalört, gulmåra, tulkört, grusslok, blåsipppa, krissla, gråfibbla, bergskrabba, bockrot, pimpinell och solvända.

Här förekommer också den rödlistade fjärilen svartfläckig blåvinge som har backtimjan som värdväxt. Den kräver dessutom förekomst av rödmyror i släkte *Myrmica* (främst hedrödmyra, *Myrmica sabuleti*), i vars bon larven utvecklas. Arten är klassad som nära hotad (NT) och hotas främst av igenväxning i tidigare betade landskap, men kan finnas kvar på obetad alvarmark eftersom igenväxningen är så långsam.

Nedanför klinten förekommer på många håll rasbranter som bildats av lossvittrat material, allt från små stenar till stora block. Branterna är på sina håll mycket mäktiga, når nästan ända upp till klintkanten och sträcker sig 10-20 meter ut från berget. Vegetationen i branten alldeles nedanför klinten är sparsam, men här finns en del oxel, tall, murgröna och vejksel, en buske som importerades från mellaneuropa till Galgbergsområdet i Visby på 1800-talet. De många sprickorna, rasbranterna, grottbildningarna och den skuggade klintbranten skapar många värdefulla livsmiljöer för landmollusker. Här tillgodoses deras ekologiska huvudkrav: kalk, fuktighet och skydd.

Nedanför rasbranterna finns en flackare, öppen zon med rundslipade stenar som närmast har karaktären av klapperstensfält. Därefter tar en tät tallskog vid med flera mycket åldriga och grovstammiga tallar. I träd- och buskskiktet växer också oxel, finnoxel, vitoxel, ask, lönn, vejksel, slån, fågelbär, hassel, hagtorn, rönn och nypon. Man kan också finna en del trädgårdsväxter som parkolvon, liguster, spärroxbär, rynkoxbär och skogsklematis. Det mest utmärkande med skogen och det som ger den sitt säregna utseende är den stora mängden murgröna, som slingrar sig kring stammar, över stenblock och på marken, och som bitvis täcker underlaget helt. Murgrönebeståndet i området betraktas som ett av Gotlands vackraste och ger skogen en karaktär. Fältskiktet i skogen domineras av lundskafing, bergslok, blåsipppa, backsmultron, smörblomma, teveronika, johannesört, gullris, tulkört, blodnäva, backlök, ängskovall, vispstarr och skogssallat.

Fågellivet är relativt rikt, speciellt i det tätbevuxna området nedanför klinten. Här häckar främst olika småfågelarter, exempelvis koltrast, rödhake, bofink, grönfink, lövsångare, ärtsångare,

svarthätta, nötväcka, talgoxe och blåmes. Av däggdjur har fälthare, vildkanin, mindre skogsmus, igelkott, dvärgnäbbmus, vattenfladdermus och nordisk fladdermus konstaterats i området. Området har förutsättningar att hysa en rik småkrypsfauna, men dessa djurgrupper är inte undersökta i området när denna bevarandeplan skrivs.

Området är även skyddat som naturreservat.

Vad kan påverka negativt

---Exploatering, ingrepp och störning---

Exploatering, ingrepp och störning är ett hot mot områdets naturtyper och arter. Bebyggelse uppe på klinten sträcker sig väldigt nära in på området, som också är beläget mycket nära Visby och därmed är ett populärt friluftsområde. Störning från turism och friluftsliv som innebär alltför omfattande markslitage, eller framförande av fordon i terrängen, kan skada det tunna jordtacket och vegetationen i alvarmarkerna uppe på klinten. Ett förekommande hot mot området är siktfältsröjningar framför husen uppe på klinten.

I tallskogen nedanför klinten kan mycket markslitage från friluftslivet skada murgrönebeståndet. Bergsklättring på klintens branter skadar berget och dess vegetation, främst mossor och lavar. Gödsling, kalkning eller insådd av för naturtypen främmande arter (inklusive sådana som kan sprida sig från närliggande trädgårdar) har en negativ inverkan på områdets biologiska värden. Alla former av produktionsinriktat skogsbruk till exempel avverkning, gallring, markberedning, dikning eller plantering utgör ett hot mot området.

---Igenväxning---

Det mest påtagliga hotet mot de biologiska värdena som är kopplade till alvarmarker är igenväxning, en naturlig följd av att betet i området har upphört. Alvarets växter är så gott som helt beroende av ljusinstrålning och att torra och näringsfattiga förhållanden råder, vilket hindrar mer näringskrävande arter att etablera sig. Bara några centimeters växttäckning minskar solinstrålningen och kan påverka många växters förmåga att gro. Ökad igenväxning leder till ökad förnaansamling från döda växter vilket på sikt medför en näringsanrikning och tjockare jordtäckning, vilket i sin tur påskyndar igenväxningen. Inom Natura 2000-området Bergbetningen går igenväxningen långsamt tack vare näringsbristen och de naturliga störningsregimerna, framför allt torka och uppfrysningseffekter.

---Gödslings- och försurningseffekter från nedfall av luftburna föroreningar---

Artsammansättningen i fältskiktet kan förändras till följd av luftburet kvävenedfall. Surt nedfall och andra luftburna föroreningar kan påverka både flora och fauna i området. Kalkberggrunden har dock en buffrande effekt som motverkar försurningen.

Bevarandeåtgärder

Förutom vad som i övrigt gäller enligt miljöbalken och annan miljölagstiftning krävs tillstånd för att bedriva verksamheter eller vidta åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område. Tillstånd krävs inte verksamheter och åtgärder som direkt hänger samman med eller är nödvändiga för naturvårdsinriktade ändamål som skötsel och förvaltning av det berörda området (7 kap. 28 a § miljöbalken).

- Området ligger inom Riksintresse för Naturvård.
- Området ligger inom Riksintresse för Friluftsliv.
- Området är skyddat som naturreservat.

Områdets vegetation bör i stor utsträckning lämnas för fri utveckling. Besökare kanaliseras till

naturstigen för att undvika alltför omfattande markslitage.

---Röjning---

Områdets vegetation bör i första hand lämnas att utvecklas naturligt, men försiktiga röjningar kan göras vid behov. Inga röjningar bör göras i området utöver de som krävs för att alvarmarkerna inte ska förbuskas och för att hålla den befintliga naturstigen framkomlig. Alvarmarker har historiskt sett utsatts för någon typ av störning, mänsklig eller naturlig, kontinuerligt eller med jämna mellanrum. Utan denna störning skulle de flesta alvarmarker inte finnas kvar. I Bergbetningen förekommer inget bete idag, men de naturliga störningsregimerna (framför allt torka och frost) gör att igenväxningen går långsamt. Tallskogen nedanför branten är bitvis tät och röjningar kan behövas för att hålla naturstigen framkomlig. Röjningarna bör vara av begränsad omfattning och göras med stor försiktighet då skog både uppe på klinten och nedanför branterna bidrar till att upprätthålla gynnsamma hydrologiska förutsättningar för floran och faunan i kalkbranterna. Eventuell röjning skall ske manuellt. Äldre träd och buskar lämnas alltid och hänsyn tas till att behålla en varierad åldersstruktur i skogen. Röjningsrester tas bort.

Uppföljning av naturtyper och arter

Länsstyrelsen ansvarar för att uppföljning av bevarandemål genomförs. Uppföljningen ska ske enligt de manualer för skyddade områden som har tagits fram av Naturvårdsverket. Mätbara mål, så kallade målindikatorer, ska registreras i databasen SkötselDOS. Dessa målindikatorer följs sedan upp. Målsättningen är att kunna se om de bevarandemål som satts upp i bevarandeplaner och skötselplaner uppfylls, att skötseln fungerar och att Natura 2000 - naturtyperna och arterna har gynnsamt tillstånd.

Naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet samt fågeldirektivet:

8210 - Kalkbranter

Areal: 1,4 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Kalkbranterna i bergbetningen utgör en del av den kustklint som sträcker sig längs Gotlands nordvästkust. Branterna är drygt 10 m höga med krönet ca 35 m över havet. Nedanför klinten bildas en rasbrant av lossvittrat materail som når upp till några meter från kränet och 10-20 m ut från själva bergbranten. Rasbranten saknar delvis växtlighet, men speciellt vid foten av klinten förekommer en del tall, oxel och vejksel. Kalkbranten erbjuder värdefulla livsmiljöer för landmollusker. Nedan följer en generell beskrivning av naturtypen.

Naturtypen utgörs av kalksten eller kalkrika klippor med vegetation i sprickor och på hållar. Även ultrabasiska bergarter (t.ex. serpentinit) räknas hit. Naturtypen är spridd i landet och omfattar alla sluttningar eller starkt lutande (minst 30°) kalkstensytor som är så kalkrika att kalkkrävande arter trivs på dem, förutom klippor som påverkas av havet. I representativa fall är branten högre än 5 meter, och består huvudsakligen av fast berggrund.

Vegetationen består både av kärlväxter i sprickor samt av en artrik lav- och mossflora på de branta klippväggarna och under överhäng. På klippställarna finns ofta rikligt med skorplavar, t.ex. av orangelavar *Caloplaca* spp. och i sprickorna växer bräckor *Saxifraga* spp., drabor *Draba* spp., ormbunkar och enstaka gräs samt rikligt med mossor. Vegetationen på ultrabasisisk silikatberggrund kan vara artrik och innehåller ofta starkt specialiserade arter. I habitatet ingår också mindre klippphyllor med vegetation. Träd förekommer normalt inte, och även i mindre branter ska krontäckningen alltid vara <30 %. Branten får inte vara täckt av ett sammanhängande vegetationsskikt.

Habitatet innehåller flera mycket artrika och särpräglade växtsamhällen som varierar med exposition och fuktighetsförhållanden. Förekomsten av sprickbildningar, översilade ytor och klippphyllor med tunt jordtäckte är viktiga faktorer för vegetationen. Branterna är ofta boplats för rovfåglar.

Intilliggande skog är gynnsamt för klippvegetationen, främst skog vid basen av branten som skuggar och begränsar avdunstningen vilket leder till bättre bevarad luftfuktighet. Skog på toppen av klippan bevarar nederbörden bättre och ser till att vattenflödet nedför klippan blir jämnare.

Bevarandemål

Arealen av Kalkbranter (8210) ska vara minst 1,4 hektar.

Branten består huvudsakligen av fast berggrund, där jordlagret (om det finns) främst består av vittringsgrus. Det ska finnas en rik förekomst av orört substrat. Förekomsten av träd ska vara liten eller obefintlig och ett sammanhängande vegetationsskikt saknas. En för naturtypen naturlig artsammansättning förekommer med ingen eller liten förekomst av arter som blivit klassade som invasiva och/eller negativa indikatorarter. Typiska arter förekommer rikligt och visar inga tecken på bestående populationsnedgångar.

Områdets hydrologi ska vara opåverkad. Skogen uppe på klinten och nedanför branten ska bibehållas för att bevara gynnsamma hydrologiska förhållanden i branten.

Bevarandetilstånd

Gynnsam

9010 - Taiga

Areal: 5 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Taigan i Bergbetningen består av en tät tallskog med ett förhållandevis stort inslag av gamla, grova träd. Buskinslaget är stort och skogen bitvis väldigt tät. Tallskogen hyser ett av Gotlands finaste bestånd av murgröna, som slingrar sig överallt på träd och klipp hållar och bitvis täcker marken, vilket ger skogen en i det närmaste unik karaktär. Taigan har höga bevarandevärden även för att skogen bidrar till att upprätthålla gynnsamma hydrologiska förhållanden för kalkbranten (8210) ovanför. Nedan följer en generell beskrivning av naturtypen.

Naturtypen förekommer i boreal till boreonemoral zon på torr till blöt och näringsfattig till näringsrik mark. Men trots variationen omfattar taigan till övervägande del skogar belägna på surare och näringsfattig mark på moräner eller glaciälviala sediment. Taiga utgör majoriteten av barrskogen i den boreala regionen och är vitt spridd över den.

Taigan betecknas normalt som urskogsartad skog, naturskog eller skog med naturskogs kvaliteter. Med naturliga, gamla skogar menas skogar som har kvar en stor del av den naturliga skogens artsammansättning, åldersvariation och ekologiska funktion. Dessa skogar kan ha en viss mänsklig påverkan genom exempelvis plockhuggning och bete, men de har aldrig omfattats av kalavverkningar. Det ska finnas gamla träd och död ved och en kontinuitet för de aktuella trädslagen. I en taigaskog är trädskiktets krontäckningsgrad normalt 30-100% och utgörs av gran, tall, björk, asp, rönn och sälk, men även små inslag av andra inhemska trädslag kan förekomma tex ek, bok och på fuktigare mark al. Naturtypen innefattar dessutom brandfält och stormfällningar, och dessa har ofta en lägre krontäckning. En taigaskogs hydrologi är inte under stark generell påverkan från markavvattning.

Taigan kan betraktas som en serie skogstyper med sinsemellan olika sammansättning och naturvärden beroende på abiotiska faktorer såsom markfuktighet och lokalklimat. En betydande del av taigan har i ett naturtillstånd påverkats av storskaliga dynamiska krafter, främst i form av brand men även översvämningar, väderfenomen och påverkan genom insekts- och svampangrepp. Ibland kan en skogstyp övergå i en annan typ genom störning eller succession, t ex då lövbrännor etableras efter brand i barrskog för att sedan övergår i bland- eller barrskog, eller då gran får ökad utbredning i tallmiljöer som inte brunnit på länge. Inom naturtypen västlig taiga kan nämnas flertalet undergrupper av skog, nämligen: granskog, tallskog, blandskog, triviallövskog samt kalmark och glest beskogad mark med mycket död ved efter störning (ex. brandfält) och mark i naturliga successionsstadier efter störning, (t. ex. barr-, löv- eller blandbrännor).

Gotland hyser den största sammanhängande arealen av kalkbarrskog dominerad av tall. Kalkbarrskogen är rik på örter, gräs och halvgräs, örnbräken och begynnande inslag av ris är mycket vanliga där betet upphört sedan länge. Dessa skogar är ibland öppna men ofta stadda i igenväxning; enbuskar tätar och trädförnyringen har ökat efter betets frånvaro. På ön finns även taigatypskogarna hällmarkbarrskog och alvarskog.

Taigan hyser en rad hotade arter bland fåglar, mossor, lavar, svampar och evertebrater. Många av dessa arter är beroende av lång skoglig kontinuitet, gamla träd, flertalet trädarter, död ved, brandfält och förekomsten av olika skogliga successionsstadier. Torra och varma kalktallskogar har på Gotland visat sig hysa en mycket intressant fjärils- och skalbaggsfauna med många rödlistade arter. Bland rödlistade kärlväxter som ofta växer torrt på tunna jordar kan nämnas röd skogslilja, alpnycklar, tovsippa, nipsippa och alvarstånds. Bland förnasvampar

är olika jordstjärnor mycket karaktäristiska, t.ex sträv jordstjärna samt andra speciella röksvampar som vit stjälskröksvamp. Bland mykorrhizasvampar som kan växa i torr tallskog bör nämnas tex svartgrön spindelskivling, tallvaxskivling, vinrisk och lilaköttig taggsvamp.

Bevarandemål

Arealen av Taiga (9010) ska vara minst 5 hektar.

Ett påtagligt inslag av gamla tallar, grova träd samt död ved i form av torrträd, torrakor och lågor ska förekomma. Stående och liggande död ved av olika trädslag och i olika nedbrytningsstadier ska förekomma rikligt. Skogen ska vara flerskiktad. En för naturtypen naturlig artsammansättning förekommer med ingen eller liten förekomst av arter som blivit klassade som invasiva och/eller negativa indikatorarter. Typiska arter förekommer rikligt och visar inga tecken på bestående populationsnedgångar. Skogen utvecklas i huvudsak genom naturlig dynamik och naturliga störningsprocesser, så som självföryngring och att trädindivider dör av naturliga orsaker, stormfällning, insektsangrepp, översvämningar och brand.

Området har en rik förekomst av murgröna, som inte visar tecken på bestående populationsnedgångar.

Området har en naturlig näringsnivå som är opåverkad av gödsling.

Bevarandetillstånd

Gynnsam

Dokumentation

Gärdenfors, U. 2015. Rödlistade arter i Sverige 2015. ArtDatabanken.

Länsstyrelsen i Gotlands län, 1995. Beslut - Bildande av naturreservatet Bergbetningen, Visby, Gotlands kommun.

Länsstyrelsen i Gotlands län, 2005. Bevarandeplan för Natura 2000-område Bergbetningen SE0340126.

Naturvårdsverket, 2011. Vägledning för svenska naturtyper i habitatdirektivets bilaga 1, Klippbranter (8210), Taiga (9010).

ArtDatabanken, 2015. Artfakta Phengaris arion, Svartfläckig blåvinge (<http://artfakta.artdatabanken.se/taxon/101260>).

Lagtexter

Art- och habitatdirektivet, Rådets Direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, officiell svensk översättning, version 01.01.2007.

7 kap. 27-29 §§ Miljöbalk (1998:808).

15-17 §§ Förordning (1998:1252) om områdesskydd enligt miljöbalken m.m.

Bilagor

Bilaga 1. Karta, utbredning av naturtyper inom Natura 2000-området.

Bilaga 2. Fynd av rödlistade arter som har gjorts i området.

Bilaga 1. Karta, utbredning av naturtyper inom Natura 2000-området.

Teckenförklaring

8210 Kalkbranter

9010 Taiga

Bilaga 2. Fynd av rödlistade arter i Natura 2000-området Bergbetningen

Den här listan innehåller data som hämtats från Artportalen 2016-12 -19 (<https://www.artportalen.se/>). Det kan finnas rödlistade arter i området som nämns i områdesbeskrivningen men inte återfinns här, detta beror då på att de inte har rapporterats i Artportalen från området.

Kärlväxter

Vetenskapligt namn	Svenskt namn	Hotkategori
<i>Lithospermum officinale</i>	Stenfrö	<i>NT</i>

Lavar

Vetenskapligt namn	Svenskt namn	Hotkategori
<i>Protoblastenia cycloispora</i>	Röd guldskevav	<i>VU</i>
<i>scytidium schraderi</i>	Skrynklig skinnlav	<i>VU</i>